

Arrest

nr. 244 542 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. SAMPERMANS, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2020 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 40ter, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster beoogt met name de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 29 juni 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52 §4. 5-e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 10.01.2020 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend in de hoedanigheid van echtgenote van meneer V.P. (RR [...]) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter §2 eerste lid 1° van de v/et van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid V. moeten bewijzen dat de Belg: 13 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14. § 1. 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt '.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon worden bij de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd:

Facturen en loonstaten van V. BVBA (Group S - Sociaal Secretariaat vzw) voor het jaar 2019. Voorbereiding van de aangifte van de personenbelasting met AJ2013 - INK2017 en AJ 2019 - INK 2018 + Taks on Web AJ2019 - INK 2018.

Aanslagbiljet in de personenbelasting dd 23.11.2018 (Aanslagjaar 2018 - Inkomstenjaar 2017). Financiële analyse volledig schema voor het boekjaar 2019.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon tewerkgesteld is als zelfstandig bedrijfsleider en zichzelf in deze hoedanigheid een loon uitkeert. De financiële analyse en loonstaten dienen beschouwd te worden beschouw als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld op basis van de informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld aan het sociaal secretariaat. Deze documenten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Uit de facturen op zich kan geen persoonlijk netto-inkomen van referentiepersoon worden afgeleid. Ook de voorgelegde belastingaangiftes dienen als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De belastingaangiftes hebben weinig bewijswaarde. gelet zij - behoudens één. niet gepaard gaan met een aanslagbiljet. Voor wat het voorgelegde aanslagbiljet betreft, dit is achterhaald daar het betrekking heeft op de inkomsten van 2017. Verder ontbreekt een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds en facturen voor sociale bijdragen. De basis van net geheel van o.e. beschikbare gegevens heeft onze dienst op het moment van net nemen van de beslissing geen duidelijk zicht op de huidige effectief verworven maandelijkse netto-inkomsten en kan er bijgevolg niet afdoende beoordeeld worden of hij heden over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verder ontbreekt een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds en facturen voor sociale bijdragen. Bijgevolg is op base van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222 809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de v/et van 15.12.1930 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden met vervuld is wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster diende op 10.01.2020 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer V.P. (RR: [...]). Verzoekster beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: "1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Volgens verweerder zou verzoekster niet afdoende bewezen hebben dat haar Belgische echtgenoot, de referentiepersoon, over voldoende financiële draagkracht beschikt om verzoekster ten laste te kunnen nemen. Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden. De referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten en is prima in staat om verzoekster te onderhouden zonder dat zij ten laste valt van de openbare overheden. De referentiepersoon is reeds jaren tewerkgesteld als zelfstandige bedrijfsleider. In het jaar 2019 ontving hij maandelijks gemiddeld 2500 euro, aldus ruim boven het referentiebedrag. De loonbrieven, opgesteld door het sociaal secretariaat, werden aan verweerder overgemaakt. Echter weigert verweerder deze als bewijs te aanvaarden. Verweerder kan deze niet zomaar weigeren gezien naast deze loonbrieven ook loonstaten, facturen en betalingsbewijzen aan verweerder werden overgemaakt. Verzoekster heeft aldus voldoende bewezen dat de referentiepersoon zich daadwerkelijk maandelijks het vooropgestelde loon uitkeert. Derhalve is het juridisch niet correct te stellen dat de loonbrieven van de referentiepersoon niet in overweging kunnen worden genomen. Daarenboven werden nog andere bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon toereikend is. Aan verweerder werden nog andere documenten voorgelegd waaronder de belastingaangiftes met aanslagjaar 2018 en 2019, een financiële analyse voor het boekjaar 2019 en de aanslagbiljet van het aanslagjaar 2018. In tegenstelling tot wat verweerder beweert hebben de belastingaangiftes wel bewijswaarde. De belastingaangiftes van de referentiepersoon geven een juist beeld van de werkelijkheid. De gegevens vermeld in de belastingaangifte komen identiek overeen met de aanslagbiljet, zo blijkt ook uit de belastingaangifte met aanslagjaar 2019 en de aanslagbiljet van het aanslagjaar 2019 (stuk 4 + 5). Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat het inkomen van referentiepersoon ruim voldoende is om verzoekster te kunnen onderhouden. De uiteenzetting van verweerder faalt in rechte en in feite. De referentiepersoon beschikt weldegelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die in aanmerking genomen dienden te worden bij de

beoordeling van de bestaansmiddelen. De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht. Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen. Wanneer verweerder van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekster. De Belgische staat is onzorgvuldig te werk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden bijlage 20 *in casu* duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In de mate dat verzoekster niet akkoord kan gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(...)"

Verzoekster betoogt in wezen dat de stukken die zij aanvoerde in het kader van haar aanvraag gezinshereniging, namelijk de loonbrieven, opgesteld door het sociaal secretariaat, facturen, loonstaten, betalingsbewijzen en de voorbereiding van de aangifte van de personenbelasting met AJ2018-INK2017 en AJ2019-INK2018 en taks-on-web AJ2018-INK2017, wel degelijk aantonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing daarnaast echter ook motiveert dat geen stukken werden voorgelegd dat de referentiepersoon over een ziektekostenverzekering, die de risico's in België dekt, voor zichzelf en zijn familieleden beschikt overeenkomstig artikel 40ter, § 2, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen; de voorwaarden, zoals opgesomd in artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet, zijn immers cumulatief. Er dient te worden vastgesteld dat niet voldaan werd aan één van de in artikel 40ter, § 2, van de vreemdelingenwet vervatte verblijfsvoorwaarden. Verzoeksters kritiek is derhalve gericht op een overtollig motief en kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die reeds haar voldoende feitelijke en juridische grondslag vindt in een ander weigeringsmotief, zoals in deze zaak het geval is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige manier gehandeld heeft bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.4. Waar verzoekster aanvoert dat verweerder bijkomende inlichtingen aan haar diende te vragen en hiermee de schending aanvoert van de hoorplicht, dient de Raad op te merken dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag om gezinshereniging de mogelijkheid had om alle volgens haar nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur. Verzoekster had de mogelijkheid om zo haar standpunt te verduidelijken en toont niet aan waarom zij nogmaals gehoord diende te worden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT